

Arrest

nr. 82 926 van 13 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 23 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 februari 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. SIMONE, die *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster en haar gezin werden, nadat ze een eerste asielaanvraag hebben ingediend bij de Belgische autoriteiten overgedragen aan de Franse autoriteiten, waar zij op 8 augustus 2011 reeds een asielaanvraag hebben ingediend. Verzoekster diende op 27 oktober 2011, samen met haar echtgenoot en hun twee kinderen een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ze verklaarde dat ze op 25 oktober 2011 met de trein van Parijs naar Brussel is gereisd.

De Franse autoriteiten stemden op 23 november 2011 in met het terugnameverzoek, gericht door de Belgische autoriteiten, bij toepassing van artikel 16.1.c van de Dublin II-Verordening. Verzoekster en haar drie kinderen kregen op 20 februari een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing.

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten H. H. (...)
geboren te Jerevan, op (in) (...)
van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.C van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg voor de tweede maal op 27/10/2011 asiel aan in België. Zij deed dit samen met haar echtgenote H., G. (...), geboren (...) te Armenië en hun 2 kinderen S. (...) en M. (...). Betrokkene beviel op 18/12/11 van hun kind G. (...).

Betrokkene reisde met een visum voor Frankrijk (AK0667431) van Armenië via Praag naar Parijs op 05/04/2011, Dezelfde dag verklaart betrokkene de TGV naar België te hebben genomen, de eerste asielaanvraag in België dateert van 22/04/2011. Betrokkene legde toen andere verklaringen af. Betrokkene werd reeds met het gezin getransfereerd naar Frankrijk, waar zij op 08/08/2011 asiel zouden hebben aangevraagd. Betrokkene beweert op 25/10/2011 opnieuw met de trein van Parijs naar Brussel te zijn gereisd.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd om welke specifieke reden(en) zij een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene antwoordde dat zij reeds in België waren geweest en zij zich hier veilig voelden. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen, neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag Dit impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Er moet worden opgemerkt dat de Franse instanties met hun akkoord van 23/11/2011 instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16.1c, wat betekent dat de in Frankrijk ingediende asielaanvraag nog lopende is. Betrokkene beaamt dit en verklaart na toewijzing van opvang in het hotel Omypique te Parijs de beslissing van de Franse autoriteiten niet te hebben afgewacht en de trein naar Brussel te hebben genomen.

Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie door dezelfde internationale verdragen gebonden als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal dus door de Franse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten waaronder dus ook België. Frankrijk kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Frankrijk kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. Er is afgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier geen enkele aanleiding om te stellen dat de bevoegde Franse diensten de betrokkene geen bijstand en bescherming zouden kunnen bieden. De betrokkene uitte tijdens haar verhoor geen vrees ten overstaan van de Franse instanties die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat zij zich niet veilig voelt in Frankrijk, dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaringen niet aannemelijk maakt. Betrokkene brengt geen concrete elementen en/of bewijzen aan van deze verklaarde onveiligheid hetgeen gezien de verklaring dat zij zich niet veilig voelt in Frankrijk op zijn minst merkwaardig is. Tot slot merken we op dat indien betrokkene zich niet veilig zou voelen in Frankrijk, zij een beroep dient te doen op de bevoegde Franse

autoriteiten om dit aan te kaarten en om eventueel hulp en/of bescherming te vragen aan de bevoegde autoriteiten. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat de Franse autoriteiten haar niet zouden hebben willen of hebben kunnen beschermen of helpen indien zij er een beroep op zou hebben gedaan.

De betrokkene verklaarde geen familie te hebben die in België of Europa verblijft, wat betekent dat de artikels 7 en 8 van Verordening 343/2003 niet kunnen worden ingeroepen.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene ten tijde van het interview zwanger te zijn. Ondertussen is betrokkene bevallen van haar kind.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1c van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Franse instanties.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van 1A van de Conventie van Genève betreffende de status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 en de zorgvuldigheidsplicht en Schending artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en artikel 15 van de Dublin Verordening (EG-verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003).

De Dienst voor Vreemdelingenzaken heeft door het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied tegen verzoeker, zonder rekening te houden met de situatie van verzoeker, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ernstig geschonden.

Verwerende partij laat na onderzoek te doen naar de reële feitelijke situatie waarin verzoeker zich heden bevindt om pas na dit onderzoek een beslissing te nemen met betrekking tot het verblijfsrecht.

Van een zorgvuldige en redelijke overheid mag worden verwacht dat een gedegen onderzoek wordt gevoerd naar de feitelijke situatie van de betrokken persoon alvorens haar beslissing te nemen. Indien dat niet gebeurt, dan komt verwerende partij tekort aan haar verplichtingen voortvloeiend uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur die ook op haar van toepassing zijn.

De zorgvuldigheidsplicht houdt immers in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RVS 11 juni 2002, nr. 107.624).

In casu, is de verzoekende partij van Armeense nationaliteit.

Bij het interview bij de dienst van de zaken buitenlands, werd de verzoekende partij gevraagd om uit te leggen voor welke redenen verantwoordelijk voor zijn asielverzoek zouden zijn. De verzoekende partij heeft een volkomen eerlijk en waarschijnlijk antwoord gegeven.

De verzoekende partij zou het wenselijk achten dat België verantwoordelijk voor zijn asielverzoek is.

De familie heeft goed zich niet in veiligheid voelen uitgelegd.

Bovendien op het moment dat het gezin is vertrokken, was Mevrouw H. H. (...) zwanger.

Bovendien gaat het hier om een duidelijk teken dat bewijst, dat zij voor de toekomst van hun kind vreesden.

Er bestaan ook medische redenen in het hoofd van mevrouw H. H. (...) en haar zoontjes die het mogelijk maken om uit te leggen dat zij niet kan reizen.

Zoals de beslissing betwist het goed getuigt, Mevrouw H. H. (...) van een kleine baby is bevallen nauwelijks drie maanden geleden.

Mevrouw H. H. (...) heeft eveneens behoefte aan een bijzondere aandacht ten gevolge van haar bevalling.

De nieuwe baby heeft ook nodig van constant zorgen en heeft ook een medische behandeling nodig.

Dit maakt hem ongeschikt om te reizen.

België had uiteraard hier een toepassing van de soevereiniteit clausule in artikel 3.2 van Verordening (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003, zei dat de Dublin II verordening kunnen doen.

Door het niet onderzoeken van de concrete medische situatie van verzoeker en zijn minderjarige zoon en door aan verzoeker te bevelen het grondgebied te verlaten, schendt de Dienst Vreemdelingendienst op manifeste wijze artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens alsook artikel 15 van de Dublin Verordening."

2.2. Verzoekster verwijt de verwerende partij geen rekening gehouden te hebben met concrete elementen. Ze betoogt dat ze tijdens haar verhoor heeft verklaard dat ze het wenselijk acht dat België de asielaanvraag zou behandelen. Ze stelt dat er medische redenen voorhanden zijn en dat ze onlangs bevallen is van een baby wat erop wijst dat ze vertrokken zijn omdat ze vreesden voor de toekomst van het kind.

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert heeft de verwerende partij wel rekening gehouden met alle elementen die zij tijdens het Dublin-verhoor verklaard heeft.

Verzoekster verklaarde dat ze reeds in België waren geweest en dat zij zich hier veilig voelden. Hieromtrent stelt de beslissing het volgende:

"We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen, neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgespeld om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Er moet worden opgemerkt dat de Franse instanties met hun akkoord van 23/11/2011 instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16.1c, wat betekent dat de in Frankrijk ingediende asielaanvraag nog lopende is. Betrokkene beaamt dit en verklaart na toewijzing van opvang in het hotel Olympique te Parijs de beslissing van de Franse autoriteiten niet te hebben afgewacht en de trein naar Brussel te hebben genomen."

Waar verzoekster verklaarde dat ze zich niet veilig voelde in Frankrijk wordt in de beslissing het volgende gesteld:

"Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat zij zich niet veilig voelt in Frankrijk, dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaringen niet aannemelijk maakt. Betrokkene brengt geen concrete elementen en/of bewijzen aan van deze verklaarde onveiligheid hetgeen gezien de verklaring dat zij zich niet veilig voelt in Frankrijk op zijn minst merkwaardig is. Tot slot merken we op dat indien betrokkene zich niet veilig zou voelen in Frankrijk, zij een beroep dient te doen op de bevoegde Franse autoriteiten om dit aan te kaarten en om eventueel hulp en/of bescherming te vragen aan de bevoegde autoriteiten. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat de Franse autoriteiten haar niet zouden hebben willen of hebben kunnen beschermen of helpen indien zij er een beroep op zou hebben gedaan."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat uit de verklaringen van verzoekster duidelijk is gebleken dat ze opvang gekregen had. Het loutere feit dat zij met die opvang niet tevreden is omdat ze in het hotel zelf niet kon koken en het niet goed kon vinden met een sociale assistente wijst er niet op dat de Franse autoriteiten de asielaanvraag niet conform de vigerende bepalingen zouden behandelen. Het is verzoekster zelf die Frankrijk verliet zonder de hangende asielaanvraag af te wachten.

Waar verzoekster een schending van artikel 3 EVRM aanvoert, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (RvS, nrs. 123.977, 8 oktober 2003; 120.961, 25 juni 2003; 104.674, 14 maart 2002).

Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt nu blijkt dat de verwerende partij met alle elementen rekening heeft gehouden. De beslissing bevat het determinerende motief op grond waarvan ze genomen werd.

Verzoekster zet niet uiteen op welke wijze artikel 1, A van de Conventie van Genève en artikel 15 van de Dublin II Verordening geschonden werd, waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

De Raad merkt nog op dat er tevens gemotiveerd werd waarom er *in casu* geen toepassing werd gemaakt van de soevereiniteitsclausule. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekking, volstaat niet om de beslissing te vernietigen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC